2017.augusztus 25.

Harmadik napja vagyunk itt az Alaszka félszigeten lévő King Cove település kikötőjében. Eddig két és fél éjszakát töltöttünk itt, mivel az első napon hajnali három felé érkeztünk meg Dutch Harbor felől. 34 óra alatt hajóztunk el ide, s ebben benne volt egy fantasztikus naplemente, egy elképesztően csillagfényes éjszaka, majd egy füstölgő vulkánban való gyönyörködés is.

Ez utóbbit Unimak szigetén láttuk, s az alakja olyan hegyes és csúcsos volt amilyen ezen kívül csak a mesekönyvek lapjain látható. Míg az út első részében hol motoroztunk, hol vitorláztunk, addig a második felében nagyon jó raum széllel haladtunk. Kitámasztottuk a génuát, hogy jobban fogja a szelet, s így hagytuk akkor is, amikor már alaposan kurtítanunk kellett. No, ezt úgy írom, mintha ez utóbbiban bármi részem is lett volna, pedig az utolsó hosszú,

éjszakai szakaszon Csenge és Gergő vitték a hajót. Nekem csak az öbölbe való befutáskor kellett felkelnem. Hajnali három körül kötöttünk ki, s elmúlt már négy óra mire lefeküdtünk. Tudtuk, hogy itt kell maradnunk néhány napig, lévén erős nyugati és délnyugati szeleket ígértek. Múlik a nyár és jönnek-mennek a ciklonok és anticiklonok. Az erős errefelé a huszonöt csomónál kezdődik, de az elmúlt éjjel - mikor az egyik szélrohamnál felnéztem- a műszer 48 csomót mutatott. Becsuktam a szemem. Minek meregessem éjnek évadján? A hajónk a széllökések ellenére nagyon jól áll egy úszó móló mellett. A szél ugyan teljesen más irányból fúj, mint amire számítottunk, azonban most ez sem jelent problémát. Érdekes módon az öböl pont az ígért szél irányába nyitott, az azonban mégsem arról fúj. Pedig milyen alapossággal választottuk ki akkor éjjel a helyünket! Még át is álltunk egy beljebb lévő ponton-ujjhoz, orral az öböl szája felé és átgondoltan a hajó bal oldalával kötöttünk ki, hogy a szél majd

elnyomja a hajót a mólótól. No és erre mi történt? A szél – vélhetően a fölöttünk meredező hegy, és a mögöttünk elterülő tó miatt – pont ellentétes irányból, jobbról és hátulról érkezik. Még szerencse, hogy erre az esetre is felkészültünk a jól bevált sok irányú kikötéseinkkel. Ugyan a szelet elölről vártuk, azért biztos, ami biztos alapon két hosszú kötél hátrafelé is tartotta a hajót, amikor mégis a nem várt irányból érkezett meg a szél. Hát igen, azt hiszem a hajózás az pont ilyen. Mindig meg kell próbálnunk felkészülni arra is, amit nem várunk. Olyankor pedig, amikor mégis történik valami nem várt esemény, azt kreatívan meg kell oldani a rendelkezésünkre álló egyszerű eszközökkel. (*)Igaz, megannyi helyzetet átéltünk már, és ebből fakadóan sok tapasztalatot szereztünk, ezzel együtt tudom, hogy rengeteg mindent meg kell még tanulnunk. A magyar hajósok között is sokan vannak olyanok, akik nálunk jóval több tudással rendelkeznek. Apróságnak tűnhet- bár nem az -, de míg mi már elég rutinosan jövünk-megyünk és horgonyzunk ezeken az északi vizeken, addig a déli tengerek áramlatairól, horgonyzásairól keveset tudunk. Természetesen, ha majd egyszer oda jutunk, akkor azt is meg kell tanulnunk, mert tudjuk: tanulni és a tapasztaltabb tanácsát meghallgatni jó dolog.

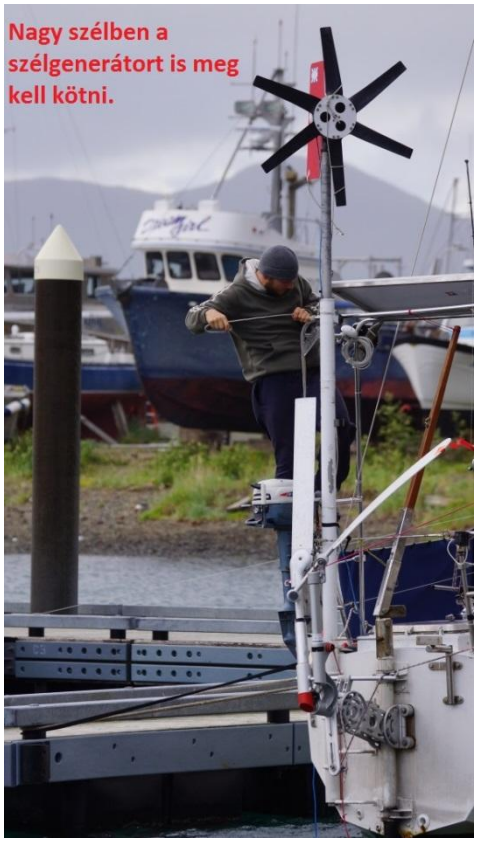
Nagy szélben a szélgenerátort is meg kell kötni.

Egy az alaszkai rákhalászokról szóló könyvben olvastam az alábbiakat és azt gondolom, sok igazság van benne. Régen a halászok fából készült, gyakran elöregedett hajókkal járták a tengert, s természetesen a térképek, az időjárás előrejelzések, no meg a segélykérés lehetőségei is nagyon kezdetlegesek voltak. Manapság vasból vagy vastag alumíniumból készült hajókkal, GPS navigációval, műholdas telefonokkal, folyamatosan frissíthető időjárás előrejelzésekkel, mentőtutajokkal, mentőbójákkal és még sok egyéb biztonsági eszközzel felszerelve róják a halászok a Bering tengert és a Csendes Óceán északi vizeit. A balesetek, az odaveszett hajók, a meghalt tengerészek száma azonban nem csökkent. Persze manapság több hajó van a tengereken, de nem ez a lényeg. Annak idején a hajósok érezték a kiszolgáltatottságukat és ezért féltek a tengertől, a szó jó értelmében. Óvatosak voltak, tisztelték és alázattal közelítettek a tengerhez, a természet erőihez. Figyeltek és arra is próbáltak felkészülni, amire még nem utaltak a jelek.

Mi kis hajósok vagyunk és családilag vitorlázunk. Ugyan a hajónk és felszereltségünk közelebb van a mai kor technikájához, de tudjuk, hogy kiszolgáltatottak vagyunk. Mint a régi hajósok, mi is igyekszünk óvatosnak lenni, ezért próbálunk jobban odafigyelni és alázattal állni a tenger s a természet erői előtt.

Most, amikor ezeket a sorokat írom rázza a szél a hajót és közben sülő kenyér illata tölti be a szalont. Ezt, hogy a szalont, úgy írom le, mintha lenne itt bármi másik helyiség is. No, jó, persze a WC az külön van, s a tárolóként használt fux is, de a hajó többi része az tulajdonképpen egy tér. A belső hőmérséklet így a délutánra már felkúszott 15 Celsius fokra. Reggelenként csak 12 fok van idebenn, de ahogy közeledik az ősz, ez csökkeni fog. King Cove-ban a délelőttjeink általában az ébredezéssel, kenyér sütéssel telnek. Nincs hová sietni. A faluban állítólag majd nyolcszázan laknak, de ez nem látszik meg rajta. Bár vannak házak hosszan elszórva, mégis úgy tűnik mintha az egész település mindössze egy, pontosabban két kishajó kikötőből állna.

Ittlétünk első napján meglátogattuk a Harbor Mastert majd felfedeztük a külső mólónál álló NOAA hajót a Rainiert, amely egy, az óceánok és a légkör változásainak megfigyelésére szolgáló kutató hajó. E mellett ha szükséges a tengeri mentésekben is részt vesznek, de ez természetes. Az „S 221 Rainier" immár 51 éves és a jelenlegi tabló szerint 43-an vannak a fedélzetén. A hajón persze hivatásos tengerészek szolgálnak, de szolgálatot adnak a tanulók, azaz juniorok és a létszámban benne vannak a kutatók is. Nagy szerencsénk volt, mert ezen a napon iskolások látogatását várták, s velük együtt mi is felmehettünk a fedélzetre, és megnézhettük a hajót. Ez természetesen csak egy amolyan iskolásoknak szóló általános bemutató volt – korántsem annyira alapos, mint 2013-ban Grönlandon a dán hadihajó bemutatója – de mi nagyon élveztük. Kristóf kapott egy, a hajó nevével és sziluettjével ellátott, hímzett baseball sapkát, amit azóta nagyon büszkén visel.

Tegnap is nagy szél volt és esett az eső. Ennek ellenére elmentünk Kristóffal a helyi kultúrházba, ami egyben az óvoda is, és játszottunk az ottani játszótéren.

Késő délután megpróbáltunk horgászni a folyón átívelő hídról, de csak a botot fogtuk. A lazacok ugyan ott úszkáltak lenn az örvénylő vízben, azonban nem volt kedvük a horgunkra akadni. Amikor túl nagy volt a sodrás, a halak kiugrottak a folyóból és úgy jutottak előrébb vagy épp távolabb a part menti

kövektől. A lazacok egyébként nem ezért ugrálnak ki a vízből, hisz ezt teszik a sík tengeren is. Azt azonban, hogy valójában miért produkálják magukat, még senki nem tudta megmondani nekünk, pedig kérdeztünk erről már halászt és hajóst egyaránt.

Igaz, nem kísért bennünket a horgász szerencse, halat mégis ettünk. Tegnap előtt ugyanis kaptunk egy méretes chum lazacot, ma pedig egy konyhakész király lazac filével leptek meg a szomszédaink. Szomszédaink, és ez igaz a szó többféle értelmében is. Eljöttünk a világ túlsó végére és most itt áll a mellettünk lévő mólónál egy osztrák vitorlás. Őket, még Dutch Harborban ismertük meg. Hajójuk a Nomad egy 41,6 lábas Ovni. Gazdái Doris és Wolf, hazájukban legalább annyira ismertek, mint Jimmy Cornel, sok tízezer lehajózott mérföldjükkel, föld körüli útjukkal és kiadott könyveikkel. Meglepetésünkre a tőlük kapott halas zacskóban volt egy nagy darab fóliázott bacon szalonna is, de szerintünk azt nem itt fogták. Orsi ennél a résznél rám szólt, hogy ne felejtsem el megírni: mi is megkínáltuk őket korábban az isteni finom sushinkkal, no meg a friss meleg süteményünkkel is, és valóban ez is hozzá tartozik az igazsághoz. Tegnap este vendégségben voltunk náluk, megcsodáltuk mennyi hely van a hajójukban, sokáig beszélgettünk a vitorlázásról és sok minden másról.

Elég nagy a szél, de ez a vidrákat nem zavarja. Gyakran beúsznak a kikötőbe és néha a hajók hátulján szieszt áznak. Nagyon aranyos, jópofa állatok melyeket hajdan kis híján teljesen kipusztított a vadászat.

Időközben megjött Gergő az időjárás előrejelzéssel.

Így kezdődik: „…GALE WARNING TODAY…”

Később részletezi:

Mára 35-45 csomó a szél, hullám magasság 4 méter. Holnap már csak 20-30 csomó s a hullámok se lesznek 3 méternél magasabbak. Estére a hullámzás kicsit csökken…. Vasárnap emberibb, ám hétfőre ismét 25 csomóra erősödik a szél. Ez per pillanat azt jelenti, holnap délután útnak indulunk, hogy az újabb nagy szelek előtt eljuthassunk Sand Pointba. No majd meglátjuk….

(*) *Ezt még King Cove-ban írtam, és nem akartam utólag átírni, de milyen az élet…Olvassátok majd el, mi történt velünk a Gaographic Harborban.*